

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem v právní věci

žalobkyně: **H. P.**
bytem X
zastoupena advokátem JUDr. Ladislavem Labanczem
sídlem Ostrovského 253/3, Praha 5

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2023, č. j. 149905/2023/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Sedlčany (dále jen „městský úřad“) ze dne 25. 9. 2023, č. j. MÚ-S/PŘE/20011/2023-Ro (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tím byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle § 27 odst. 1 písm. r) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání (dále jen „zákon na ochranu zvířat“), kterého se měla dopustit tím, že dne 12. 5. 2021 v době okolo 12:00 v lokalitě Za Nemocnicí X v Sedlčanech napadl a pokousal její pes bez vodítka (černý vlčák přesně neuvedené rasy; dále též „vlčák“ nebo „žalobkynin pes“) psa plemene Jack Russell teriér (dále též „teriér“ nebo „pes poškozeného“) ve vlastnictví J. J. (dále jen „poškozený“), kterého venčil J. J. mladší (dále jen „syn poškozeného“), kterému prokousl bundu na rukávu. Došlo tím k porušení čl. 5 odst. 4 Obecně závazné vyhlášky města Sedlčany č. 3/2017, o veřejném pořádku, opatření k jeho zabezpečení a čistotě ve městě (dále

jen „městská vyhláška“), podle které je možné na veřejných prostranstvích v zastavěných částech města vodit psy pouze na vodítku. Za spáchání přestupku byla žalobkyni podle § 27 odst. 12 písm. c) zákona na ochranu zvířat uložena pokuta ve výši 5 000 Kč. Podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“) jí byla uložena povinnost k paušální náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč a dále jí podle § 89 odst. 2 zákona o přestupcích byla ve prospěch poškozeného uložena povinnost k náhradě škody ve výši 1 526 Kč za veterinární ošetření psa. Ve zbytku požadované náhrady (úhrada roztržené bundy ve výši 1 500 Kč, náhrada cestovného k psychologovi ve výši 2 500 Kč a kompenzace psychické újmy ve výši 5 000 Kč) byl poškozený odkázán na soud nebo jiný orgán veřejné moci. Náhrada požadovaných nákladů za právní zastoupení advokátem žalobkyni nebyla přiznána.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

2. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 7. 12. 2023 a žalobu podala dne 7. 2. 2024), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
3. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přihlížej v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS, k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, vyhlášené pod č. 2/1993 Sb. (dále jen „Listina“). Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Podstatný obsah správního spisu

4. Dne 24. 5. 2024 předala Městská policie města Sedlčany Komisi pro projednání přestupků města Sedlčany (dále jen „komise“) *k dořešení* incident ze dne 12. 5. 2021, při kterém měl žalobkynin pes pokousat psa poškozeného.
5. Dne 13. 10. 2021 komise oznámila žalobkyni zahájení řízení o přestupku podle § 4 odst. 2 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, kterého se žalobkyně měla dopustit porušením čl. 5 městské vyhlášky, která je obsahem správního spisu a podle jejíhož čl. 5 odst. 4 je možné na veřejných prostranstvích v zastavěných částech města vodit psy pouze na vodítku.
6. Dne 27. 10. 2021 žalobkyně před komisí vypověděla, že měla v daný den psa na vodítku. Najednou vyběhl z křoví malý pes a vrhl se na ni a jejího vlčáka, který se bránil a malého psa chytil shora za srst. Sama žalobkyně psy odtrhla, chlapec si pak vzal malého psa na vodítko. Ona pocítila bolest, měla protržené tepláky a tři kousance. S nohou se léčila asi měsíc, lékařské zprávy založila do spisu.
7. Téhož dne za přítomnosti svého otce (poškozeného) vypovídal syn poškozeného (nar. 26. 11. 2008). Uvedl, že při venčení v daný den měl teriéra za nemocnicí u kontejnerů na vodítku a uviděl v křoví jiného psa (vlčáka). Teriéra vzal do náruče a jak jej držel, zakousl se mu vlčák do rukávu bundy. Vlčák pak pokousal teriéra, kterého syn poškozeného upustil. Pak s žalobkyní psy od sebe odtrhli. Žalobkynin pes nebyl na vodítku a žalobkyně nejdřív vůbec nebyla poblíž, přiběhla až posléze. Na otázku otce uvedl, že cestou domů potkal *tu* sestřičku z nemocnice, stála za plotem v areálu nemocnice.

8. Téhož dne vypovídal i poškozený, který uvedl, že u samotného útoku nebyl. Volal mu syn a brečel, že je napadl cizí pes. Ošetřili teriéra a nahlásili věc městské policii. Mezitím se mu ozvala paní M. K., že byla svědkyní incidentu. Do spisu založil fotografie pokousaného teriéra a syna demonstrujícího poškození bundy.
9. Dne 24. 11. 2021 vypovíдалa paní **M. K.** Svědkyně popsala incident v zásadě shodně jako syn poškozeného. Uvedla, že žalobkyni zná z města od vidění, chodí k nim (do nemocnice) na vyšetření, osobně ji nezná. Stejně tak zná pana J. (patrně myšlen poškozený – pozn. soudu). Na dotaz žalobkynina právního zástupce uvedla, že v první chvíli nevěděla, že se jedná o syna poškozeného, pak jí ale poškozený volal, zda něco neviděla, a tak zjistila, o koho šlo. Černého psa (vlčáka) viděla běžet, *jako když kluše kůň*.
10. Po opakovaných marných předvoláních se dne 2. 3. 2022 k výsledku dostavil pan **R. M.** O incidentu vypovídal obdobně jako žalobkyně. Žalobkynin pes byl na vodítku, pes poškozeného nikoliv. Neví, zda došlo k nějakým zraněním nebo ke škodě. Uved, že do Sedlčan jezdí pracovně, zaznamenal na sloupu veřejného osvětlení u nemocnice inzerát, že žalobkyně shání svědky incidentu.
11. Dne 6. 6. 2022 vypověděla paní **L. H.**, že s paní K. chodí za nemocnici kouřit. Z toho místa je vidět na kontejnery (místo, kde došlo k incidentu – pozn. soudu). Žalobkyni a jejího psa zná od vidění, viděla ho pobíhat na volno. Šla okolo paní K. a při kouření jí sdělila, že ten černý pes (vlčák) napadl kluka a jeho psa (teriéra), který byl na vodítku. Poškozený za ní přišel v den incidentu nebo nazítří a ptal se, zda incident neviděla. Poškozeného a jeho rodinu též zná od vidění. Neviděla žádné letáky, které by vyvěšovala žalobkyně.
12. Dne 1. 8. 2022 vypovíдалa žalobkynina matka paní **M. M.** Uvedla, že v daný den si něco vyzvedla v lékárně a seděla na lavičce, odkud viděla dceru se psem, který byl na vodítku. Najednou přiběhl malý bílý pejsek (teriér) a *byla mela*. Chlapec tam nebyl, pak přiběhl, v ruce měl mobil, a psa si vzal. Zda byl malý pes na vodítku neví, protože na takovou dálku to není vidět. Ale vídává toho pejska bez vodítka. Paní K. tam v té chvíli neviděla. Původně se do toho nechtěla plést, ale když to trvalo tak dlouho, rozhodla se vypovídat.
13. Rozhodnutím vypraveným dne **10. 10. 2022** komise uznala žalobkyni vinou z přestupku proti pořádku ve statní správě a územní samosprávě podle § 4 odst. 2 zákona o některých přestupcích, kterého se dopustila tím, že porušila městskou vyhlášku. Toto rozhodnutí žalovaný k odvolání žalobkyně i poškozeného zrušil, neboť uvedené jednání nelze postihovat podle zákona o některých přestupcích, nýbrž podle speciálního ustanovení § 27 odst. 1 písm. r) zákona a ochranu zvířat. Komise věc postoupila podle § 12 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, městskému úřadu jakožto úřadu místně a věcně příslušnému.
14. Součástí spisu je prohlášení paní **M. K.** ze dne 12. 9. 2023, dle kterého darovala na Vánoce roku 2010 teriéra svému zeti – poškozenému. V předloženém mezinárodním očkovacím průkazu pro psy je jako vlastník teriéra Pepy narozeného 1. 1. 2010 zapsaná paní K.. Dne 20. 9. 2019 došlo k označení psa mikročipem. S ohledem na to žalobkyně považovala vlastnictví psa za sporné a navrhla paní K. vyslechnout.
15. Dne **25. 9. 2023** vydal městský úřad prvostupňové rozhodnutí. Městský úřad uvěřil tvrzení syna poškozeného a svědkyně K., kteří vypovíдали shodně o incidentu. Syn poškozeného venčil teriéra na vodítku v lokalitě Za Nemocnicí v Sedlčanech. Následně se vynořil žalobkynin pes, který nebyl na vodítku, a napadl teriéra, jehož zranění si vyžádalo pozdější ošetření. Syn poškozeného následně teriéra vzal do náručí, žalobkynin pes nadále skákal a kousl jej do

rukávu bundy, kterou poškodil. Žalobkyně následně svého psa odtrhla. Tato shodná svědectví považoval městský úřad za věrohodná. Je zřejmé, že se občané Sedlčan vzhledem k velikosti města od vidění znají. Otázku poškozeného položenou synovi, zda někoho cestou domů nepotkal, nevyhodnotil městský úřad jako návodnou. Synova odpověď, že potkal *tu* sestřičku z nemocnice (paní K.), odpovídá již dříve učiněnému zjištění městské policie, že se tato svědkyně na místě nacházela. O tom, že žalobkynin pes pobíhal v lokalitě bez vodítka, vypovídala i paní H.. Naproti tomu správní orgán neuvěřil výpovědi pana M., který se měl přihlásit v reakci na údajný inzerát. Za účelovou považoval též výpověď žalobkyniny matky (paní M.), která byla obhajobou navržena až v závěru řízení, přičemž samotná žalobkyně při své výpovědi neuvedla, že by její matka byla na místě a naopak dne 27. 10. 2021 uvedla, že tam nikoho neviděla. Sama paní M. uvedla, že o věci mluvila s právním zástupcem žalobkyně. K námitce, že si členka komise paní J. na chodbě tykala s poškozeným, městský úřad uvedl, že jde o nepodložené tvrzení. Komise ve věci především už nerozhodovala. K námitce, že na prohlášení o vlastnictví teriéra není úředně ověřený podpis, městský úřad uvedl, že to není potřeba. Očkovací průkaz i čip psa jsou pouze evidenčního charakteru a o vlastnictví psa nevypovídají. Rozpor v dokumentech nezpochybňuje vlastnictví psa poškozeným. Je zřejmé, že poškozený se o psa stará a hraje veškeré jeho náklady.

16. Žalobkyně podala odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím, doručeným žalobkyni dne 7. 12. 2023, zamítl.

Obsah žaloby

17. Žalobkyně v žalobě namítla, že správní orgány nedostatečně vypořádaly její námitku nedostatku aktivní legitimace poškozeného k náhradě škody. V očkovacím průkazu je jako majitelka psa vedena paní K., jež nechala v roce 2019 psovi implantovat mikročip. Na prohlášení o darování psa v roce 2010 poškozenému není ověřený podpis, není zřejmé, zda jej paní K. podepsala. O návrhu na výslech paní K. správní orgány nerozhodly.
18. Správní orgány dle žalobkyně věc v rozporu s § 6 správního řádu protahovaly. Dne 2. 3. 2022 byl zástupce žalobkyně vyzván k závěrečnému návrhu. Až následně nařídil prvostupňový orgán na 6. 6. 2020 výslech paní H.. Jistou časovou prodlevu žalovaný sice na str. 4 napadeného rozhodnutí připustil, avšak pominul, že bezdůvodné průtahy mohly vést k nesprávnému posouzení věci.
19. Žalobkyně nesouhlasí s hodnocením důkazů správními orgány. Syn poškozeného byl vyslechnut jako nezletilé dítě. Jeho přímý výslech za účasti otce v pozici poškozeného činí výpověď nevěrohodnou. Otcova otázka byla návodná, syn byl otcem instruován. K otázce věrohodnosti žalobkyně navrhla vypracování znaleckého posudku, s tímto návrhem se žalovaný nevypořádal.
20. Svědkyně K. pak uvedla, že nevěděla, že se jedná o syna poškozeného, ale pak jí sám poškozený volal. Proč tedy poškozený svědkyni volal? Poškozený naopak uvedl, že mu volala svědkyně. S tímto namítaným rozporem se žalovaný též nevypořádal.
21. Žalovaný též nevysvětlil, proč správní městský úřad neuvěřil výpovědím pana M. a paní M.. Žalobkyně má za to, že tomu tak je proto, že si členka komise paní J. tyká s poškozeným, a měla být z projednání vyloučena. Tato okolnost mohla ovlivnit výsledek řízení. Pokud žalovaný uvedl, že zkonfrontoval tvrzení s vyjádřením správního orgánu, není zřejmé, jakým způsobem a jakými prostředky to učinil.

22. Žalobkyně od počátku spáchání přestupku odmítala. Konstatování žalovaného, že spáchání přestupku nikdo nezpochybnil, je tedy v rozporu s obsahem spisu. Skutková zjištění jsou nepodložená a správní orgány měly v pochybnostech rozhodnout ve prospěch žalobkyně. Tuto námitku žalovaný nevypořádal.

Vyjádření žalovaného

23. Žalovaný uvedl, že vlastnictví psa měl městský úřad za prokázané, a proto nebylo nutné vyslýchat paní K.. Výslovné neuvedení důvodů odmítnutí takového důkazního návrhu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost. Výslech svědkyně H. navrhl poškozený až po výzvě právního zástupce žalobkyně k přednesení závěrečného návrhu. Takový postup je přípustný, neboť řízení nebylo koncentrováno. Prvostupňový správní orgán tomuto návrhu vyhověl, to však nesvědčí o účelovém protahování řízení. Příbuzenský poměr syna poškozeného k poškozenému nezakládá nezpůsobilost svědčit. Otázky pokládané otcem nebyly návodné. Odkaz na *tu* sestřičku z nemocnice je pouhým popisem události předestřených svědkem v jeho výpovědi. Proto je námitka nedůvodná a návrh na znalecké zkoumání též. O věrohodnosti svědkyně K. nevyvstaly pochybnosti, rozpory správní orgány vyvrátily. Nejasnosti v tom, kdo komu volal, jsou nepodstatné. Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by nevysvětlil, proč nepovažuje za věrohodné výpovědi svědků M. a M.. Ve věci nevyvstaly pochybnosti, které by mohly (musely) správní orgány uplatnit ve prospěch žalobkyně. Skutkový stav byl zjištěn spolehlivě. Rozhodnutí je dle žalovaného přezkoumatelné.

Jednání dne 8. 8. 2024

24. Při jednání žalobkyně zopakovala svou žalobní argumentaci. Ohledně výsledku svědkyně H. nejprve nově tvrdila, že o něm nebyla vyrozuměna, po rekapitulaci správního spisu upřesnila, že o něm nebyla vyrozuměna *na předešlém jednání*, kdy očekávala, že řízení bude skončeno. Nejde tedy o nový žalobní bod (takový by byl ostatně opožděný – pozn. soudu). Je s podivem, že jednání nebyl přítomen poškozený, a přesto tuto svědkyni ještě dodatečně navrhl. Vyvolává to otázky ohledně nestrannosti komise. Její výslech navrhl výslech poškozený až po roce od incidentu.
25. Žalovaný se k jednání nedostavil.
26. Dokazování soud neprováděl, neboť bylo možné rozhodnout toliko na základě obsahu správního spisu, který nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS) a na základě skutečností, které byly mezi účastníky nesporné [srov. § 120 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), užitý na základě § 64 s. ř. s.; srov. též např. rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2024, č. j. 6 As 336/2023-46, bod 9].
27. Důkazní návrhy (nad rámec písemností obsažených ve správním spise) soud neprovedl pro nadbytečnost ze stejných důvodů, proč byly nadbytečné ve správním řízení (výslech paní K. a znalecký posudek ohledně syna poškozeného – viz dále). Účastnický výslech žalobkyně, kterým měla být prokázána skutečnost, že z místa, kde se nacházela svědkyně H., není na místo incidentu vidět, není pro rozhodování relevantní, neboť tato svědkyně nikdy netvrdila, že by byla očitou svědkyní incidentu samotného.

Posouzení žaloby

Nepřezkoumatelnost

28. Soud se úvodem zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí zejm. v souvislosti s nevypořádáním odvolacích námitek a důkazních návrhů (nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů) a nesprávným konstatováním, že žalobkyně spáchání přestupku nepopřela (nepřezkoumatelnost pro vnitřní rozpornost).
29. Není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Zásada volného hodnocení důkazů neznamena, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene (viz rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2017, č. j. 8 As 68/2016-88). Nevyplyvá-li z rozhodnutí důvod neprovedení navržených důkazů, jde o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Totéž pak platí o situaci, nevyčerpal-li odvolací orgán celý rozsah odvolání (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84).
30. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů přitom musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. „jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů se tak rozumí zejména opomenutí skutečnosti významné pro posouzení věci či nevypořádání nosné odvolací námitek. To však neznamena, že by odvolací správní orgán byl povinen ke každé námitce podrobně odůvodnit své stanovisko a vypořádat každý dílčí argument účastníka řízení. Postačí, pokud odvolací správní orgán prezentuje v odůvodnění právní názor odlišný od účastníka řízení, pakliže zdůvodnění tohoto názoru poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy alespoň implicitně vypořádá (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78).
31. Z napadeného rozhodnutí však lze zjistit důvody, pro které bylo vydáno a proč správní orgány postupovaly tak, jak postupovaly. Je třeba zdůraznit, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je třeba v rámci soudního přezkumu nahlížet jako na jeden celek, tedy že se rozhodnutí mohou vzájemně argumentačně doplňovat v obou směrech (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně (a naopak).
32. Rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Není však nepřezkoumatelné ani pro nesrozumitelnost z důvodů vnitřní rozpornosti. Konstatování na str. 5 napadeného rozhodnutí, že *skutečnost spáchaného přestupku nikdo nezpochybnil*, je sice matoucí, nicméně v kontextu zbytku rozhodnutí (zejm. předchozího odstavce) je nepochybně vtaženo k okolnosti, že žalobkynin pes zranil psa poškozeného a roztrhl bundu syna poškozeného, což jsou fakta, která skutečně nebyla nikým popřena (spory panovaly ohledně jiných skutkových okolností a jejich právního hodnocení).
33. Soud tedy mohl přistoupit k přezkumu napadeného rozhodnutí. Připomíná, že jeho úkolem není poskytovat žalobkyni „jiné“ či „lepší“ vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128, ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014-88 a ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

Vlastnictví teriéra

34. Žalobkyně konkrétně namítala nevypořádání námitek týkající se vlastnictví teriéra, což je podstatná otázka z hlediska náhrady škody jeho vlastníkov, a důkazního návrhu na výslech paní K., která byla jako vlastnice evidována v očkovacím průkazu. To však není pravdou. Prvostupňové rozhodnutí na str. 9 správně uvádí, že očkovací průkaz i čip psa mají pouze evidenční charakter a pro prohlášení paní K. o tom, že teriéra na Vánoce roku 2010 darovala zeťovi (poškozenému), není vyžadována forma úředně ověřeného podpisu. V kontextu ostatních zjištění (že se o psa poškozený stará a hradí náklady na jeho péči) nevzbuzuje ponechání záznamů o původní vlastníci – členky rodiny poškozeného – v některých evidencích, žádné pochybnosti o stavu vlastnictví. Lze tedy souhlasit s hodnocením žalovaného na str. 4 napadeného rozhodnutí, že jde o účelovou námitku. Soud dodává, že občanskoprávní předpisy (zejm. zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník) skutečně nepředepisují pro převod vlastnictví ke zvířeti žádnou speciální formu a plně postačí ústní či konkludentní uzavření darovací smlouvy. O pravosti prohlášení paní K. pak nevznikly žádné pochybnosti a ani žalobkyně neuvedla ve správním řízení žádné okolnosti, které by jej mohly zpochybňovat. Tvrdila-li žalobkyně jako jediná, že vlastníkem teriéra (možná) není poškozený jen proto, že se jí to hodilo do procesní strategie obhajoby, aniž by k tomu nabídla indicie její tvrzení podporující, nebylo povinností správních orgánů toto tvrzení prověřovat výsledkem paní K.. Tvrdí-li totiž obviněný určité skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, nenabízí k nim žádný rozumný důkaz a ani správní orgán takový důkaz není s to opatřit, lze dospět na základě toho, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, bod 28). Ačkoliv to správní orgány neuvedly ve svých rozhodnutích výslovně, z odůvodnění implicitně vyplývá (správný) názor, že výslech paní K. byl nadbytečný, neboť otázka vlastnictví teriéra byla již dostatečným způsobem zodpovězena.

Výpověď syna poškozeného

35. Totéž platí ohledně návrhu na znalecké posouzení věrohodnosti syna poškozeného. Ačkoliv správní orgány ani tento návrh nezamítly výslovně, z odůvodnění je zřejmé, že o věrohodnosti syna poškozeného správními orgány nevznikly pochybnosti, a tak nebyl důvod pro jakékoliv znalecké zkoumání. S tímto závěrem se soud též ztotožňuje. Soud podotýká, že nezletilý syn poškozeného ve věci nevystupoval jako účastník, a tak se na něj nevztahovalo ustanovení § 29 odst. 4 správního řádu, které pro ochranu práv nezletilého umožňuje, *vyžaduje-li to zájem dítěte*, zjistit jeho názor i bez přítomnosti rodičů nebo jiných osob zodpovědných za výchovu dítěte. V případě výsledku bezmála třináctiletého chlapce traumatizovaného proběhlou stresovou situací a jejími následky v podobě zranění domácího zvířete je přítomnost rodiče naopak zcela na místě. Avšak z toho, že mu otec v postavení poškozeného kladl otázky, nelze *a priori* cokoli usuzovat o svědkově věrohodnosti. Položená otázka, zda na místě někoho nepotkal, není návodná a nelze z ní dovozovat jakékoliv ovlivnění či návod ke křivé výpovědi (jakkoliv by za ni nezletilý nebyl pro nedostatek věku postižitelný). Je logické, že svědek odpověděl, že viděl *tu* sestřičku z nemocnice. O její přítomnosti na místě incidentu se totiž hovořilo od samého počátku řízení (již oznámení o přestupku obsahuje úřední záznam o podání jejího vysvětlení), jak správně uvedl na str. 7 prvostupňového rozhodnutí městský úřad. Je zcela pochopitelné, že nezletilý svědek o věci hovořil se svými rodiči (ze spisu vyplývá, že ihned po incidentu volal otci, který se na místo hned dostavil a situaci řešil) a měl k ní zformulovaný postoj. To samo

o sobě přitom svědka nijak neznevěrohodňuje. Žalovaný též poukázal na to, že výpověď syna poškozeného se shoduje s výpovědí svědkyně K. (str. 5 napadeného rozhodnutí), což posiluje závěr o pravdivosti svědkovy výpovědi.

Výpověď svědkyně K. a H.

36. Rozpory ohledně otázky, zda se poškozený ozval po incidentu svědkyni K., nebo naopak, se správní orgány zabývaly. Městský úřad na str. 7 prvostupňového rozhodnutí uvedl, že je zřejmé, že se občané Sedlčan vzhledem k velikosti (necelých 7 tisíc obyvatel – pozn. soudu¹) denně potkávají a navzájem „od vidění“ znají, což nelze klást k jejich tíži. V této okolnosti soud nicméně rozpor skutečně shledává. Jde sice o okolnost vedlejší a je přirozené, že svědkyně ani poškozený si nemusejí zcela správně pamatovat, kdo koho kontaktoval. Žalobkyně nicméně svou námitkou zamýšlela zpochybnit věrohodnost svědkyně K., která též uvedla, že zprvu nevěděla, že zúčastněný chlapec je synem poškozeného a dozvěděla se to až poté, co jí poškozený zavolal. Ve věci tedy zůstala nezjištěna okolnost, jak se poškozený poprvé dozvěděl o tom, že na místě byla právě paní K., kde na ní sehnal telefonní číslo apod., neboť je nejspíše nesprávné jeho tvrzení (vyřčené v procesním postavení poškozeného, nikoliv svědka), že se paní K. ozvala jemu.
37. Soud však doplňuje, že možné pochybnosti o věrohodnosti svědkyně plynoucí z této nejasnosti dodatečně rozptýlila výpověď svědkyně H., která uvedla, že jí v daný den bezprostředně po incidentu cestou z oběda o události vyprávěla při společném kouření. Na adresu této svědkyně tak městský úřad uvedl, že svou výpověď – ačkoliv neviděla incident samotný – podpořila skutečnosti uvedené synem poškozeného a paní K. (str. 8 prvostupňového rozhodnutí). Za těchto okolností soud souhlasí se závěrem, že nakonec není podstatné, kdo komu volal, neboť není důvod se domnívat, že by svědkyně K. vyprávěla paní H. o incidentu nedlouho po něm, pokud by jej skutečně neviděla. Správní orgány tedy výsledkem paní H. zhojily předešlé nedostatky ve zjišťování skutkového stavu a odstranily možné pochybnosti. Je proto též zjevné, že výslech této svědkyně byl pro řízení důležitý (chtěl-li tedy žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí vyjádřit, že byl výslech paní H. nadbytečný, nelze s ním v tomto souhlasit).
38. Soud opakuje, že výslech svědkyně H. nepřinesl rozhodující poznatky o incidentu samotném, nýbrž potvrdil věrohodnost svědkyně K.. Není tedy nic překvapivého na tom, že poškozený její výslech navrhl až s časovým odstupem od incidentu, neboť až výpověď svědka M. přinesla do dosavadních svědeckých výpovědí nesoulad, na který měl potřebu reagovat. Není ani podstatné, jak se poškozený o obsahu výpovědi pana M. dozvěděl. Jakkoliv ve správním spise není zaznamenáno, že by poškozený mezi ústním jednáním dne 2. 3. 2022 a e-mailovým návrhem poškozeného na doplnění dokazování ze dne 21. 3. 2022 nahlédl do spisu, ani zde není úřední záznam o telefonickém kontaktu s ním (třeba žádosti o zaslání protokolu z jednání apod.), je evidentní, že poškozený právě na tento výslech reagoval a byl s jeho obsahem seznámen, na což měl z titulu svého procesního postavení právo. Ani pokud by snad správní orgán sám u poškozeného zjišťoval, zda neexistuje další svědek, který může rozptýlit nejasnosti, nejde o projev jakékoliv podjatosti. Povinností správního orgánu bylo z úřední povinnosti vést řízení o zjištěném přestupku (§ 78 zákona o

- ¹ viz webové stránky Českého statistického úřadu: https://vdb.czso.cz/vdbvo2/faces/cs/index.jspx?_af=page=vystup-objekt-vyhledavani&vyhltext=obyvatelstvo&bkvt=b2J5dmF0ZlWxzdzHZv&pvo=MLO202301&z=T&f=TABULKA&katalog=all&cpvokc=101&pvoch=40266&&str=v427

přestupcích) a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Byl tedy případně oprávněn i pátrat po případných svědcích.

Výpovědi pana M. a paní M.

39. Žalovaný k výpovědím pana M. a paní M. uvedl jen to, že závěry městského úřadu vyplývají z protokolů o jejich výpovědích, z nichž plyne, že tito svědkové *incident neviděli a znali jej jen zprostředkovaně*. To sice není zcela přesná interpretace prvostupňového rozhodnutí, lze jej však chápat jako akceptace závěru o účelovosti výpovědí těchto svědků. Městský úřad totiž neuvěřil tomu, že by svědek M. kontaktoval žalobkyni na základě inzerátu na sloupu veřejného osvětlení a poukázal na to, že žalobkyně výslech své matky M. navrhla až v pozdní fázi řízení. I přes krkolomnost vyjádření žalovaného soud se závěry správních orgánů o nepoužitelnosti těchto svědectví souhlasí. Inzerce skutečně není zcela běžným způsobem shánění svědků. Soud k tomu dodává, že nepovažuje za pravděpodobné, že se svědek ze vzdáleného města (N., popř. V. u S.) shodou náhod nacházel na služební cestě na procházce v rezidenční části města Sedlčany za nemocnicí v okamžiku incidentu a též následně v době vyvěšení letáků, přihlásil se o své vlastní iniciativě poškozené a poté s odstupem cca 10 měsíců vypovídal s naprostou přesností o detailech incidentu (uvedl např., že žalobkyně měla vodítko dlouhé cca 1,5-2 m, pes neměl náhubek, udělanější klučina statného vzrůstu přiběhl cca za 5-10 vteřin po konfliktu psů atp.), se kterým nebyl nikterak spojen, a to zcela ve prospěch jedné ze stran.
40. Pokud jde o pozdně navrženou výpověď žalobkyniny matky, je plným právem obviněné, jakou taktiku obhajoby zvolí. Pokud však žalobkyně nejprve tvrdila, že na místě incidentu nikoho neviděla a že sháněla svědky inzeráty, a až s odstupem více než jednoho roku si „vzpomněla“, že na místě vlastně byla její vlastní matka, která vše viděla a může podpořit její verzi, pak tento postup po právu ve správních orgánech (srov. zejm. str. 7-8 prvostupňového rozhodnutí) důvěru nevzbudil.
41. Nad rámec nutného odůvodnění soud upřesňuje, že sama skutečnost, že svědkyně hovořila s právním zástupcem žalobkyně, nemá na její věrohodnost vliv, jak je mylně uvedeno v prvostupňovém rozhodnutí. Advokát je v rámci vedení obhajoby v řízení o trestním obvinění oprávněn vyhledávat důkazy. Advokátovi může být pramen důkazu znám, ale jeho předpokládaný výsledek je třeba pro procesní účely ověřit, neboť nesmí navrhopvat důkazy v neprospěch klienta. Je tedy zcela běžné a legální, hovoří-li advokát se svědky obhajoby před jejich výslechem (srov. *per analogiam* usnesení představenstva České advokátní komory č. 13/2004 věstníku ze dne 12. 10. 2004, k výkonu oprávnění advokáta vyhledávat, předkládat a navrhopvat důkazy v trestním řízení). Nesmí však docházet k ovlivňování svědků či přímo návodu ke křivé výpovědi. Toto upřesnění nicméně nemění závěry o (ne)věrohodnosti svědkyně uvedené v předchozím odstavci.

Podjatost členky komise

42. Žalobkyně též namítla, že se členka komise paní J. tyká s poškozeným, a měla být z projednání vyloučena.
43. Podle § 14 odst. 1 správního řádu je úřední osoba, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Podle odst. 3 téhož ustanovení účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K

námítce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. Podle odst. 4 téhož ustanovení je úřední osoba, která se dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena, povinna o nich bezodkladně uvědomit svého představeného. Do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu.

44. Soud předně konstatuje, že žalobkyně obdobnou námitku poprvé vznesla v odvolání ze dne 25. 10. 2022. Přitom k poslednímu ústnímu jednání, kterému byl poškozený přítomen, se konalo dne 1. 8. 2022. Podání námítka podjatosti po (nejméně) téměř třech měsících od údajného „tykání“ lze vnímat jako účelové. To ovšem neznamená, že by se námitkou správní orgány nemusely zabývat. Podle rozsudku NSS ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010-152, formulaci „k námitce se nepřihlédne“ obsaženou v § 14 odst. 3 správního řádu je nutno vykládat tak, že se o námitce podjatosti úřední osoby, která nebyla uplatněna bez zbytečného odkladu, *nerozhoduje samostatným usnesením*, posoudit ji ale správní orgány přesto musí. Tomuto nároku správní orgány dostaly. Po odnětí věci komisi se k námitce městský úřad v prvostupňovém rozhodnutí na str. 8 vyjádřil. Uvedl, že jde o tvrzení nepodložené a především irelevantní, neboť o věci nadále již nerozhodovala komise, nýbrž městský úřad. Totéž uvedl na str. 5 též žalovaný v napadeném rozhodnutí. Námitku zkonfrontoval s tímto vyjádřením v prvostupňovém rozhodnutí (nikoliv se stanoviskem členky komise, jak se snaží sugerovat žalobkyně) a dospěl k závěru, že o možné podjatosti nic nesvědčí.
45. Tento závěr je soud oprávněn v rámci žaloby proti meritornímu rozhodnutí přezkoumat (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014-33 a ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39). Výkladem námítka podjatosti se správní justice zabývala mnohokrát. V rozsudku ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019-34, NSS uvedl, že „[ú]čelem námítka podjatosti a jejího posouzení je zajištění práva na nestranné rozhodnutí, které je ústavně zaručeným právem jednotlivce (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), jak správně v napadeném rozsudku konstatoval krajský soud. Obecně proto jistě platí, že není-li včasná a jednoznačně formulovaná námitka podjatosti předložena k rozhodnutí služebně nadřízenému úřední osoby, jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem s možným dopadem do zákonnosti rozhodnutí o věci samé. Na druhé straně právo zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob není absolutní a podobně jako jiná práva podléhá jistým omezením, pokud jsou přiměřená. S ohledem na to je třeba sledovat i přiměřené naplňování dalších principů a účelů správního řízení, k nimž patří i zásada rychlosti a hospodárnosti či zásada neposkytnutí ochrany zneužití práva či jinak obstrukčnímu jednání. Proto nikoliv každá námitka podjatosti je bez dalšího způsobilá zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob a ve zcela výjimečných případech nikoliv každá námitka je dokonce způsobilá vyvolat postup podle § 14 odst. 2 (nyní odst. 3) správního řádu.“
46. V dané věci je podstatné, po uplatnění námítka podjatosti již komise v žalobkynině věci nijak nepůsobila, neboť po zásahu žalovaného byla věc postoupena městskému úřadu. Nebyl tedy ani důvod k předložení věci představenému, neboť o věci nadále rozhodoval orgán, jehož nestrannost nebyla nijak zpochybněna. Žádné ovlivnění, které by mohla členka komise v dosavadním řízení způsobit, soud nezaznamenal a ani žalobkyně na žádné pohříchu nepoukázala. Nejpodstatnějšími úkony byly výsledky svědků, poškozeného a obviněné, které se však konaly za přítomnosti žalobkynina zástupce, který mohl případné

nemístné zasahování do jejich průběhu namítat, popř. je mohl namítat v dalších fázích řízení (před městským úřadem či žalovaným), což neučinil.

47. Především pak soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 26. 6. 2013, č. j. 1 Afs 7/2009-753, dle něž sama skutečnost, že se úřední osoba zná se zástupcem účastníka řízení nebo se zástupcem osoby, na jejíž podnět bylo řízení zahájeno, či si s nimi dokonce tyká, neznamená, že lze důvodně pochybovat o její nepodjatosti. Totéž pak lze analogicky vztáhnout i na vztah úřední osoby a poškozeného. Námitka podjatosti tedy nebyla důvodná.

Délka řízení

48. Postup komise, která žalobkyni sdělila, že lze očekávat ukončení dokazování dne 2. 3. 2022 a vyzvala žalobkyni k vyjádření se k podkladům rozhodnutí (srov. položku 71 správního spisu), ačkoliv následně předvolala k výslechu svědkyni H., je zcela v pořádku. Učinila tak v návaznosti na návrh poškozeného na doplnění dokazování a soud již výše uvedl, že výslech paní H. měl své opodstatnění. I kdyby tento postup nebyl správný, žalobkyně nenamítla žádné konkrétní zásahy do jejích hmotných práv, které jí způsobil. Ke zrušení rozhodnutí mohou však vést pouze takové případy porušení ustanovení právních předpisů o řízení před správními orgány, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí. V případě, že vada řízení zcela jistě neovlivnila obsah žalobou napadeného rozhodnutí, tedy pokud by obsah rozhodnutí byl totožný, i kdyby k vadě nedošlo, neexistuje žádný vztah mezi vadou řízení a zákonností rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2007, č. j. 8 Afs 102/2005-65, či ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39). Soud nemá za to, že by namítané „odložení“ vydání rozhodnutí mohlo jakkoliv ovlivnit výsledek řízení.
49. Ustálená judikatura správních soudů ostatně stojí na závěrech, že není povinností správního orgánu rozhodnout o přestupku v rámci ústního jednání či bezprostředně po jeho skončení. Správní orgán je limitován pouze lhůtou pro projednání přestupku zakotvenou v § 20 zákona o přestupcích a pořádkovou lhůtou zakotvenou v § 71 správního řádu (rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2016, č. j. 5 As 211/2014-23). Překročení prekluzivní lhůty soud nezjistil a nedodržení pořádkových lhůt správním orgánem je vadou řízení, která sama o sobě nemá za následek nezákonnost vydaného správního rozhodnutí, tedy nemá bezprostřední vliv na práva účastníků, resp. přímé právní důsledky pro věc samou (srov. rozsudky Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 9. 1999, č. j. 7 A 7/98-53, a dále např. Krajského soudu v Brně ze dne 22. 7. 2011, č. j. 9 A 128/2010-33, č. 2985/2011 Sb. NSS). Závěr o pořádkovém charakteru lhůt pro vydání rozhodnutí zastává též odborná literatura (srov. např. FIALA, Z., K. FRUMAROVÁ, P. VETEŠNÍK, M. ŠKUREK, E. HORZINKOVÁ, V. NOVOTNÝ, O. SOVOVÁ a L. SCHEU. *Správní řád: Praktický komentář*. Wolters Kluwer. komentář § 71, dostupné v systému ASPI). Účastník řízení má možnost se proti nečinnosti bránit ve správním řízení prostředky na ochranu proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, popř. se vydání rozhodnutí může domáhat tzv. nečinnostní žalobou ve správním soudnictví. Kompenzace nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení se může účastník domáhat podle zákonné úpravy odpovědnosti státu za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem (srov. též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 3. 2023, č. j. 19 Ad 8/2022-23). Pokud je však rozhodnutí po průtazích nakonec vydáno, nemá to samo o sobě vliv na jeho zákonnost.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

50. Závěrem soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí implicitně vyplývá správný závěr žalovaného, že skutková zjištění nejsou nepodložená a že tedy správním orgánům nevznikly pochybnosti, které by zakládaly jejich povinnost podle zásady *in dubio pro reo* rozhodnout ve prospěch žalobkyně.
51. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
52. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšnému žalovanému soud nepřiznal právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, neboť mu žádné náklady nad rámec běžných administrativních úkonů nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. srpna 2024

JUDr. Bc. Kryštof Horn v. r.
samosoudce